

dette vil efter min Mening i væsentlig Grad lette Fornyelsen. Det kunde vel tænkes, at hvis det ret betydelige Beløb var samlet paa een Haand eller lad mig sige paa to Hænder, vilde eventuelle Forhold paa det europæiske Pengemarked kunne volde ikke ringe Vanskelighed, mensaaledes som Laanene ere fordelte, og naar jeg tager den Indflydelse og Vægt i Betragtning, som de Finansgrupper, med hvilke Regeringen har afsluttet Laanene, ere i Besiddelse af, nærer jeg ingen Tvivl om, at det ikke vil volde nogen egentlig Vanskelighed af faa Laanet fornyet. Om Vilkaarene kunne blive lige saa gunstige til Foraaret, som de ere nu, kan jeg selvfølgelig ikke udtale mig om, det afhænger af Forhold, som det ikke er muligt at forudse. Men jeg tror ikke, at selve Fornyelsen vil volde nogen synderlig Vanskelighed.

Det ærede Medlem bemærkede, at de nye Skatteloves Udbytte kunde jo ikke indføres paa Budgettet. Det kunne de antagelig ikke, men det behøves jo heller ikke, thi naar der er vedtaget en Finanslov, som i Forbindelse med de nye Indtægter, der sikres gennem de eventuelt vedtagne Skattelove, viser Balance, vil det ogsaa være tilstrækkeligt.

Det ærede Medlem nærer Tvivl om, hvorvidt det ikke havde været rigtigere at forny dette Laan for et Aar. Ja, som det ærede Medlem selv nævnte, har jeg haft Tilbud derom og kunde have gjort det. Jeg har ogsaa nævnt mine Grunde, hvorfor jeg ikke har gjort det. Jeg har ganske vist ment, at det var at handle mest i Rigsdagens Aand, hvis man saa lidt som muligt indrettede sig paa at gøre disse midlertidige Laan permanente, hvis man saa meget som muligt accentuerede, at de ere noget midlertidigt og foreløbigt, og naar der saa foreligger et nærliggende bestemt Tidspunkt, hvor man kan sige, at vore indre Forhold antagelig ville opfordre til at søge det hele Forhold endeligt ordnet, har dette forekommet mig at være et Argument, som talte for at indskrænke Fornyelsen til et halvt Aar. Ligeledes ere Vilkaarene for Fornyelsen, som jeg allerede har nævnt, billigere for den kortere Tid, og dette maatte være et Moment af Betydning for mig.

Baade dette ærede Medlem, det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Brandes) og nu den ærede sidste Taler (Estrup) beklagede sig over, at Forslaget var fremkommet saasent. Jeg maa sige, at jeg unægtelig hårmment — og det er vel egentlig det, der bestrides i de Udtalelser, der ere fremkomne fra forskellige ærede Talere baade her og

i det andet Ting —, at det kunde siges saa nogenlunde at være en løbende Sag at foreslaa at forny et løbende, midlertidigt Laan paa saa kort Tid. Da der ikke er Tale om nogen Forøgelse af det, ikke heller om væsentlig ændrede Vilkaar, har jeg ganske vist betragtet det som noget, der ikke kunde ventes at møde nogen som helst Vanskelighed i Rigsdagen, og det har det realiter heller ikke mødt. Selvfølgelig havde jeg hellere mødt frem med Forslaget paa et tidligere Tidspunkt, men jeg har angivet mine Grunde — og som jeg mener meget gode Grunde —, hvorfor jeg har ventet. Jeg mener, at Begivenhederne have givet mig Ret, at det var rigtigt at vente. Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Brandes) beundrede mit Mod og kunde ikke forstaa, at jeg havde povet at trække Sagen saa langt ud. Nu, det havde jeg heller ikke povet, hvis jeg ikke havde følt mig overbevist om i ethvert Tilfælde at faa Laanet fornyet. Det var jeg nemlig overbevist om. Jeg havde den Aftale med den Gruppe, med hvilken Laanet var afsluttet, at den vilde fremkomme med et Tilbud. Selvfølgelig har jeg ogsaa forhandlet allerede i længere Tid med denne Gruppe, men jeg var ikke tilfreds med de Vilkaar, som antydedes mig fra denne Gruppens Side, og jeg var heller ikke tilfreds med dens endelige Tilbud, endskønt jeg erkender, at denne Gruppe, hvis Deltagelse i vore forskellige Statslaanetransaktioner jo har været af den Art, at jeg kun kan udtale min store Anerkendelse deraf, ogsaa ved denne Lejlighed har gjort sig megen Umage for at give os saa godt et Tilbud som muligt. Men da det særlig var franske Penge, det her drejede sig om, og da Forholdet paa Parisermarkedet for Laan af denne Art i Øjeblikket er ugunstigere end paa Londonermarkedet, ligger det i Sagens Natur, at det Tilbud, jeg fik fra den Gruppe, ikke var saa godt som det, jeg opnaaede fra „London City and Midland Bank“. Men jeg var altsaa sikker paa i ethvert Tilfælde at kunne faa et Tilbud fra den Gruppe, der havde Laanet. Jeg havde for øvrigt ogsaa andre Muligheder i Baghaanden, som jeg dog ikke anser det for rigtigt at udtale mig om. I disse Bemærkninger har det ærede Medlem ogsaa Svaret paa, hvad jeg vilde have gjort, hvis jeg ikke havde kunnet faa Laanet hos den engelske Bank.

Det ærede Medlem brugte Ordet „Vekselsridt“. Den, der først af besteg Vekselgangen, var jo det ærede Medlem. Jeg havde ikke ventet, at det ærede Medlem vilde kaste dette lidt drastiske Slagord